

Kord juhtus Männiko Vaso Tomas, kes enne ka Leno emma maias olli käinud ja nüüd naesemees olli, Beetriga kokko ja küesis, kuidas temma käsfi piddi käima ja mis Leno piddi teggema? Kostis Peter: „Mis se willets loom teeb, ta ei olle anmo eunam terve, keub ja lahjatseb omma nore eadummalust ja patto ja wogub iggapääw hingega!“

Tomas immetles ja küesis: „Mis nore eadatto temmal kül peaks lahjatjeda ollema? Omma tüttarlapse põlwes olli temma loitmatta, et kül mõnned nored mehed temma ou püütsid wähhendada, jäi temma ommeti ikka kindlaks. Patto on igga mehhel omma oesa, nenda Lenul ka, ogga Lenul ei tea ma nore eadummalust mitte süüks ollewad. Temma ellas ommas tüttarlapse põlwes minno naabris ehk liggidal, ja et ta illus näo polest olli, siis püüdsid kulla nored mehed tedda saggedaste kiusata ja lubbasi tedda ommaks naeseks wotta; ogga Leno tundis ärra, et nende meestel weel tösfist nõu ei olnud, waid muido kerge meelised ollid, ei wötnud temma neid wasto, mis ülle mõnni mees pahhondas ja tühja waltet temma peäle tunnistas. Se ainus wigga, mis innimesed temmale woiwad külge panna, olli, et temma lahke

iggamehhe wasto olli, kui sedda woib süüks panna?“

— Sedda kuuldes, jäi Peter mõtlema ja kiskus ommad juuksed peast, et temma otse, kui omma naese tapjaks olli sanud, kes nüüd ni paljo ilma süta piddi kannatama, palja tühja walle jutto läbbi. Nüüd ärkas temma uskmatte meel, ta tulli Leno hoige sängi ette ja rätis ning pallus süddamest andeks, keif sedda kurja ja hädda, mis temma kerge ja uskmatte meel, nende wabhele olli teinud.

Leno tõusis istuma, hakkas Petri käest kinni ja ütles: „Minno ormas Peter! Et keif kül on hiljaks läinud, siiski tännon ma Jummalat, et ma enne lahkumist, sinno lahket pället nään. Kui kibbe on minno ello olnud, ei jõna minna ülles rätida; ogga siiski olgo sulle keif süddamest andeks antud, ja pallun weel süddamest Jummalat, et temma sinule ka sedda andeks annab. Se sallaaja wihha, mis sinna minno peäle kandsid ja mis sinna kõrtsi jodifutte suust kuulsid, on mind kül surmani rõh hund; ogga sinno lahke kõnne ja näggo, on surma tunnil mutle moggus, sest ma ollen sedda ilma süta piddand kannatama!“ Nenda heitis ta ennast jälle wodi, piddas Petri käest kinni ja olli nattokesse aia pärrast — kustunud!